

Mylärin

BY
HELSINKI
MILLS

Pellon reunassa

Elokuinen sade ropisi lehtiin. Hiekka rahisi ja lätäköt litisivät Kauran vihreiden kumisaappaiden alla hänen tarpoessaan tarmokkaasti eteenpäin. Tällaisia päiviä Kaura rakasti. Ei ollut liian kuuma ja pienessä sateessa matkaa sai taittaa kaikessa rauhassa omiin ajatuksiinsa uppoutuneena. Vaikka hän kovasti pitikin muista, oli välillä vallan kiva kulkea ihan omia teitään puhumatta kenellekään yhtään mitään.

Useimmiten nämä kävelyt suuntautuivat läheisen pellon reunaan, jossa Kauralla riitti hämmästeltyä. Tuulessa heilimöivä vilja näytti miltei aavalta mereltä silmän kantamattomiin kumpuilevilla pelloilla. Sitä olisi voinut tuoksutella ja katsella loputtomiin. Pian viljelijä kuitenkin tulisi, puisi kypsän viljan talteen ja veisi jyvät myllyyn. Nyt Kaura aikoi kuitenkin vielä ihailla upeaa näkymää.

Eikä Kauraa kiinnostanut ainoastaan viljapelto. Sen vieressä oli haka, jossa laidunsi iso lauma lampaita. Joka päivä Kaura käveli niiden luo, silitteli niitä ja antoi voikukanlehtiä. Läheisellä maatilalla oli myös aaseja ja alpakoita, joiden hupaisa ulkomuoto sai Kauran aina hymähtämään. Pörröisen turkkinsa alla pitkäkaulaiset alpakat olivat kovin siroja ja pystyivät kiipeämään vaikka matalien rakennusten katoille. Kauralla riitti juteltavaa myös näille otuksille.

Lammashaalta Kaura jatkoi matkaansa kohti metsää. Siellä, rauhallisen tien varressa laidunsi punaruskeita lehmiä. Niidenkin silittelystä Kaura piti. Hän käveli aivan aidan viereen ja huhuili lehmiä. Pian ne vastasivatkin ammuen ja tulivat aidan viereen siliteltäviksi. Välillä ison eläimen läsnäolo tuntui pelottavalta, mutta lehmät olivat kyllä säyseitä ja kilttejä ja tykkäsivät siitä, että joku jaksoi jutella niille ja silittelä kylkeä. Nytkin ne tulivat varovasti puskemaan Kauran kättä.

Sade oli tauonnut. Kaura riisui hupun päästään, muttei silti malttanut olla pomppaamasta tasajalkaa tiellä odottavaan lätäkköön. Roiskis! Vesi lensi korkealle ja kasteli housunlahkeita. Se ei Kauraa haitannut. Aina ne olivat märät tai ainakin hiukan likaiset. Kaura oli niin utelias ja unohtui helposti tutkimaan milloin mitäkin. Hänelle riitti, että vaatteet tuntuivat mukavalta päällä. Ei ollut niin väliä, miltä ne näyttivät. Ajasta Kauralla ei ollut tietoaakaan. Hän puuhaili sitä, mikä kulloinkin sattui innostamaan. Sellainen hän oli.

Ojanpientareella kypsyi villivadelmia ja metsän reunassa mustikoita. Kaura pysähtyi maistelevaan kumpiakin. Mikään ei voittanut vasta kypsyneiden mustikoiden makua. Niitä olisi voinut mutustella loputtomiin sormenpäät sinisinä. Tällaisella säällä saattoi löytää metsästä myös kantarelleja. Ne maistuisivat koko porukalle iltaruualla. Kaura päätti käydä katsomassa.

Hän oli ollut oikeassa. Siellä niitä oli. Hän keräsi anorakkinsa taskun täyteen sieniä ja jatkoi tyytyväisenä matkaa kohti kotia. Metsän läpi pääsi valoisaan aikaan mukavasti oikopolkua. Kaura pisti juoksuksi. Hänestä oli kiva juosta pehmeällä polulla, vaikka juurakot välillä tuntuivatkin liukkailta saappaiden alla. Metsä tuoksui turvalliselta. Kaura veti keuhkot täyteen ilmaa ja jatkoi juoksuaan.

– Missä sinä taas olet ollut haaveilemassa? kysyi Ohra Kauran saapuessa hengästyneenä pihamaalle.

– En minä mitään haaveillut, kunhan kävin tervehtimässä naapurin eläimiä ja maistelemassa mustikoita, vastasi Kaura iloisesti ja juoksi sienisaaliineen keittiöön.

– Hei, minä löysin metsästä kantarelleja. Tehdään niistä kastike illalliselle, hän huikkasi ja tyhjensi sienet keittiön pöydälle puhdistettaviksi.

Ennen ruokaa hän aikoi vielä piirrellä aikansa kuluksi eläimiä ja kasveja. Hänen huoneensa seinällä komeilikin jo melkoinen kokoelma erilaisia piirroksia ja maalauksia. Muutkin pitivät niistä, sillä Kaurasta oli tullut ajan mittaan aika taitava piirtäjä. Hänellä oli hyvä muisti ja hän osasi siirtää kunkin kohteen yksityiskohdat elävästi paperille. Kaikilla ei ollut sellaista taitoa.

Kaurasta se oli normaalia. Hän piti eläimistä ja kasveista, totta kai hän myös muisti, miltä ne näyttivät. Kauralla oli myös tapana painaa tarkasti mieleen varsinkin eläinten piirteitä. Niiden läsnäolo rauhoitti häntä ja hän nautti niiden silittelystä. Se teki mielen levolliseksi. Niille saattoi kertoa asioita, joita hän ei kertonut kellekään muulle, eivätkä ne koskaan kertoneet kuulemiaan salaisuuksia eteenpäin.

Illalla koko joukko kerääntyi yhteisen pöydän ääreen kertaamaan päivän tapahtumia. Tarjolla oli myös Kauran keräämistä sienistä valmistettua kastiketta. Jokainen kertoi omasta päivästänsä. Vehnä ja Ruis olivat tutkineet perhosia puutarhassa. Ohra oli kiertänyt läheisen rantakiven ympäri uiden ainakin kahdeksan kertaa ja Vilja lukenut jotakin seikkailukirjaa. Ruuan jälkeen pelattiin vielä yhdessä hauskaa sanaselityspeliä ennen kuin kaikki kömpivät nukkumaan päivän puuhista uupuneina.

Kerrotaan tarinoita

Erilaisten satujen ja tarinoiden kertominen on mukavaa ajanvietettä varsinkin silloin, kun tuntuu, ettei ole mitään muuta tekemistä. Tarinoita voi keksiä melkein mistä tahansa ja niitä osaa kertoa kuka tahansa. Tarinan ei tarvitse edes olla pitkä ja jokainen voi tehdä tarinasta oman näköisensä. Parasta on, jos joku vielä taltioi tarinat, sillä mikään ei ole sen hauskempaa kuin palata itse keksittyihin tarinoihin myöhemminkin.

Ideoita tarinoihin voi keksiä vaikka erilaisista kuvista tai esineistä. Voisiko sinun tarinassasi olla jokin eläin tai satuhahmo?

Voit kertoa tarinan suullisesti ja aikuinen voi auttaa sinua kirjaamaan tarinasi ylös. Tarinan voi myös tallentaa aikuisen kännykälle joko videona tai äänitallenteena. Jos osaat jo itse kirjoittaa, voit laittaa tarinan muistiin joko kirjoittamalla käsin tai koneella tai vaikka piirtämällä tarinastasi sarjakuvan.

Tunnemaistiaisia: HAAVEILU

Ohran mielestä Kauran samoilu metsässä ja pellon reunassa oli haaveilua. Se on tärkeää meille ihmisille. Haaveet antavat meille voimaa ja saavat ponnistelemaan, jotta voisimme jonain päivänä toteuttaa unelmamme. Haaveilijaa voidaan kutsua myös taivaanrannanmaalariksi, varsinkin jos haaveet ovat vaikeasti toteutettavissa. Silti haaveilu kannattaa, sillä siitä saa voimia semmoisinkin päivinä, kun muuten on vähän tylsää.

Mikä sinua kiinnostaa?

Mistä sinä haaveilet?

Voit kirjoittaa tai piirtää kuvia haaveistasi tai etsiä ja leikata kuvia lehdistä.

Onko joku haaveesi joskus toteutunut?

Miten ja minkä haaveesi voisit onnistua toteuttamaan?

Kuka voisi auttaa sinua haaveesi toteuttamisessa?

Piirretään, maalataan ja askarrellaan yhdessä

Luonnosta löytyy vaikka mitä asioita piirrettäväksi tai maalattavaksi.

Monia luonnon antimia voi käyttää myös omien askartelujen materiaaleina.

Kaura on innokas taiteilija.

Piirrä tai maalaa yhdessä hänen kanssaan maatilan eläimiä.

Mikä on sinun lempieläimesi?

Miksi?

Vilja pitää enemmän **askartelusta**.

Hän on keksinyt, että kun kerää metsästä erilaisia lehtiä, laittaa ne paperin alle ja värittää väriliidun lappeella paperia, lehden kuva siirtyy paperille. Lehtiä voi laittaa myös vaikkapa kontaktimuovin väliin ja tehdä näin esimerkiksi kirjanmerkin itselle tai ystävälle lahjaksi.

Ohra ei jaksaskarrella kovin pitkään. Hän kerää metsästä hiekkaa, kiviä ja käpyjä ja **tekee niistä asetelmia** lasipurkkeihin ja hyllyille.

Millainen sinun asetelmastasi tulee?